

Noodtoestand? Wanneer doen we wat aan het verkeer, zelfdoding en de moordende luchtvervuiling?

Dieter Ceustermans

Is de noodtoestand een noodzakelijk instrument om de terreurdreiging in ons land het hoofd te kunnen bieden? Het debat over die kwestie was de voorbije weken alomtegenwoordig. Nochtans ga ik mij daarover binnen het bestek van deze bijdrage niet uitspreken. Niet omdat ik een en ander niet interessant zou vinden, maar omdat ik denk dat er andere, minstens even dringende kwesties zijn.

Ik zou dan ook geheel vrijblijvend een ander voorstel willen doen. Zullen we met zijn allen eens werk maken van een reeks drastische noodmaatregelen voor verkeer, om zelfdoding tegen te gaan en de moordende luchtvervuiling terug te dringen, bijvoorbeeld? Want hier gaat het tenslotte om respectievelijk ongeveer 700, ruim 2.000 en zelfs flink meer dan 10.000 doden per jaar. Jaar na jaar na jaar. Een noodtoestand, zegt u? Me dunkt.

Wat verkeer betreft, zouden we - na een even heerlijke als bemoedigende autoloze zondag in Brussel en 38 locaties in Vlaanderen - kunnen afspreken dat we auto's voortaan meteen verbeurd verklaren als er in dronken toestand en/of veel te snel mee wordt gereden; dat we de snelheid van auto's fabrieksmatig inperken tot zo'n 140 kilometer per uur; dat er overall goede en veilige fietspaden moeten worden aangelegd en dat het openbaar vervoer daadwerkelijk wordt omgevormd tot een realistisch, performant en betaalbaar alternatief.

Wat de vreselijke zelfdodingscijfers betreft, zouden we misschien kunnen ophouden met het cultiveren van het idee dat alleen wat economisch rendabel is, waardevol is. We zouden vooral jongeren kunnen leren dat het streven naar welvaart nooit ten koste mag gaan van welzijn. Wat heb je aan een kast van een huis als je geen tijd hebt om ervan te genieten? Wat heb je aan een dure auto, als je er alleen maar mee in de file kunt gaan staan?

Share

Hier gaat het om respectievelijk ongeveer 700, ruim 2.000 en zelfs flink meer dan 10.000 doden per jaar. Jaar na jaar na jaar. Een noodtoestand, zegt u? Me dunkt

We zouden hen kunnen opbiechten hoe verloren ook wij ons soms voelen of hebben gevoeld, hoezeer ook wij snakken naar wat meer warmte en begrip, naar wat minder bothed en cynisme. We zouden hen kunnen tonen dat het niet erg is om je kwetsbaar op te stellen, we zouden hen kunnen wijzen op het feit dat kwetsbaarheid en geluk vaak net heel nauw met elkaar zijn verweven, en we zouden komaf kunnen maken met de mythische tegenstelling tussen 'mislukking' en 'succes'. Elke succesvolle onderneming is het resultaat van herhaaldelijk falen, van durven te falen, van falen en opnieuw beginnen. Al dat gedweep is

flauwekul.

En wat de desastreuze luchtkwaliteit in onze contreien betreft, zouden we, naast alle maatregelen die ik hierboven in verband met het verkeer al opperde, eindelijk eens paal en perk kunnen stellen aan het arsenaal dieselwagens dat onze kinderen steeds vaker naar adem doet happen en dat longandoeningen de voorbije jaren tot een van de belangrijkste doodsoorzaken in ons land heeft doen uitgroeien.

Natuurlijk zullen sommigen zeggen dat dergelijke voorstellen onrealistisch zijn of dat ze niet allemaal tegelijkertijd kunnen worden uitgevoerd. En dat zal dan wel zo zijn, zeker? Maar misschien kunnen we het er wel al eens wat vaker over hebben met zijn allen? Misschien kunnen we gaan beseffen dat we ons op deze domeinen nu al in een soort noodtoestand bevinden, een toestand alleszins, die geen uitstel meer verdraagt? Dat zou ik alvast een hoopgevend signaal vinden.

